atletisme

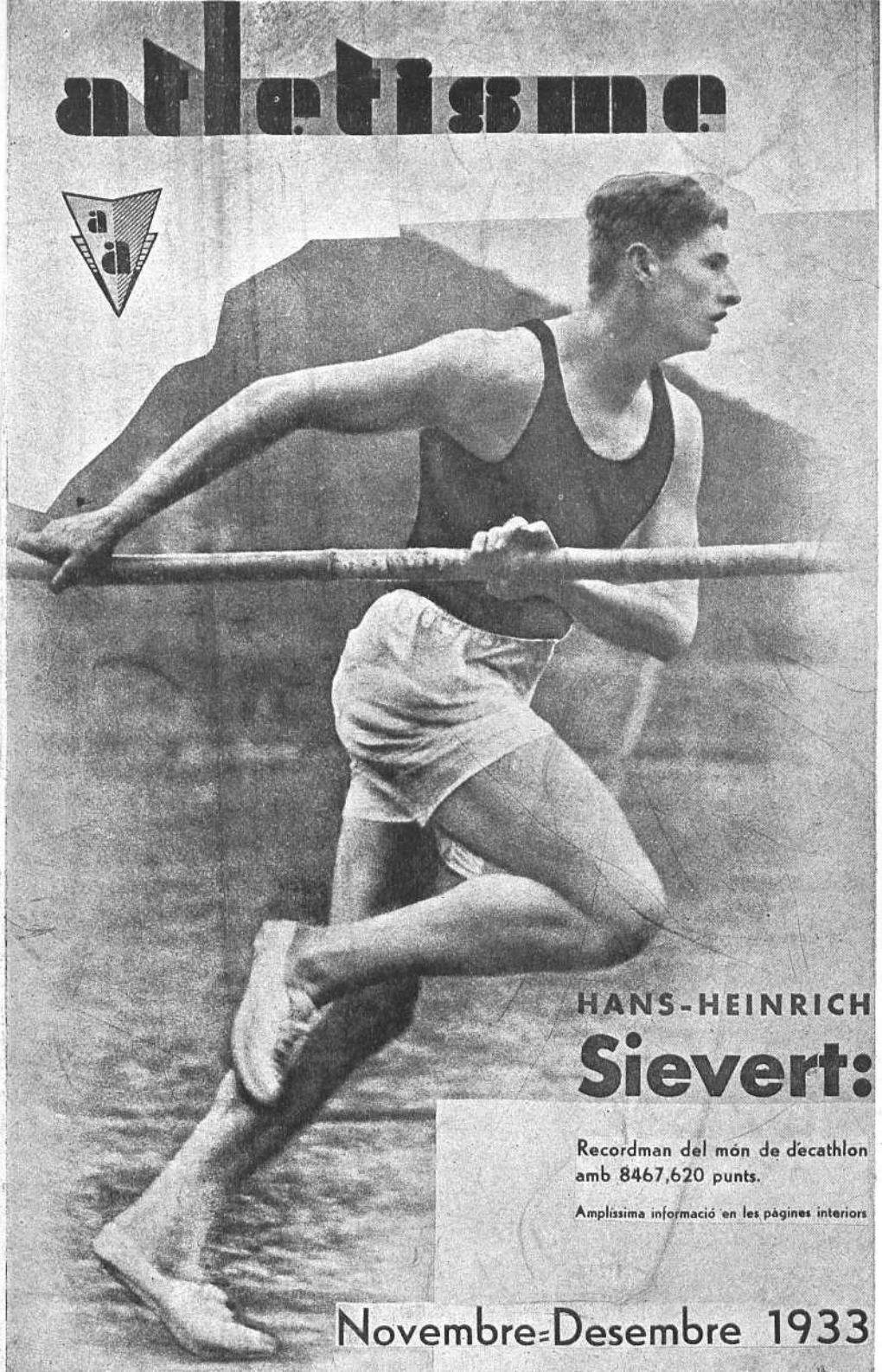

HANS-HEINRICH

Sievert:

Recordman del món de decathlon amb 8467,620 punts.

Amplíssima informació en les pàgines interiors

Novembre-Desembre 1933

ATLETISME

Publicacio mensual del Club
ACCIÓ ATLÈTICA

Any I - Núm. X Urgell, 9, 1.er - BARCELONA Novembre 1933

Un balanç de la nostra actuació

Han passat ràpids els dotze primers mesos de la nostra existència. Han estat passats depressa perquè en el nostre afany desmesurat de portar endavant la nostra tasca, hauríem volgut deturar el temps i fer que la divulgació que portem a terme hagués fructificat de seguida. Però si lleugers ens han semblat els mesos el repàs de l'obra efectuada ens diu ben clarament que no endebades ha passat aquest primer any de la nostra vida social.

Si ho considerem mirant la nostra tasca des d'un punt de mira de divulgació, la feina feta és d'allò més encoratjador, car amb les nostres conferències i les nostres sessions d'adestrament hem portat a la pràctica de l'atletisme tot un seguit d'adeptes que d'altra forma és molt possible que mai s'hi haguessin incorporat. Si és en el terreny de les organitzacions, amatents a les necessitats del nostre atletisme, hem de convenir en què les organitzacions d'*Acció Atlètica*, tant per l'envergadura l'ur com per la seriositat i bon control amb què han estat celebrades, constitueixen sens dubte lo millor que en aquest ordre s'ha portat a la pràctica. I si és en l'aspecte de l'ajuda als Clubs, millor que nosaltres mateixos podríen parlar tots aquells als quals en moments difícils per al descabdellament d'una organització *Acció Atlètica* ha prestat desinteressadament el seu suport, ajudant en les tasques organitzadores i assumint la responsabilitat del control tècnic, cosa aquesta de la qual hom en pot calcular les dificultats. I la nostra ajuda als clubs no s'ha limitat solament a donar-los el nostre concurs en els festivals que hagin organitzat, sinó que hem arribat fins i tot a fer sessions complertes d'adestrament i a assenyalar plans d'entrenament per a llurs atletes, i damunt la pista hem realitzat demostracions que fessin més clarividents la nostra explicació teòrica.

Confessem sincerament que estem satisfets del balanç de la nostra actuació en els rengles de l'atletisme català, encara que creiem també que si a *Acció Atlètica* se li hagués deixat el camp lliure per a desenvo-

lupar la seva gran iniciativa, el resultat obtingut hauria estat encara més falaguer. Amb tot, però, i comptant amb l'escassetat de mitjans econòmics en què es desenvolupa la nostra entitat, seria utòpic suposar que el treball fet es pugui superar fàcilment per algun altre cercle que no sigui el nostre, i fins i tot potser ni igualar. La nostra manera de produir-nos en el terreny de l'atletisme és d'allò tan entusiasta i espontani, que resolem amb el sol ajut de la nostra voluntat, encara que els mitjans no hi siguin, els problemes més difícils que es puguin presentar a un cercle com el nostre. Ja a propòsit de la publicació d'ATLETISME, crítics periodístics han glossat aquest esperit de sacrifici que fa mantenir viva la flama d'*Acció Atlètica*. Es aquest potser l'únic premi que hem trobat a la nostra actuació desinteressada, si deixem de costat el reconeixement que ens tenen tots els clubs companys nostres i els atletes als quals hagi arribat de manera més o menys directa la influència benefactora de les lliçons d'*Acció Atlètica*. Contràriament a això, hem trobat crítiques més o menys severes que, amb mires no gaire confessables, pretenien destruir allò que de bo té la nostra organització. Ha estat endebades, però : no és fàcil abatre el que es crea a base de voluntat i que s'apuntala amb el recolzament col·lectiu.

I encara estem més satisfets per aquest balanç brillant que podem presentar a l'afició atlètica, perquè en el nostre primer any d'existència no ens hem apartat gens ni mica del programa que prèviament teníem traçat. En efecte, cap dels actes en què hem intervingut diu en contra del programa que vàrem fer públic pocs dies després de la nostra constitució i que vàrem trametre als Clubs de Catalunya a la vegada que els oferíem el nostre desinteressat concurs.

No hem pas d'amagar que en aquest reeixir nostre hi tenen una bona part de mèrit alguns individus que sense ésser d'*Acció Atlètica* no han dubtat ni un instant en col·laborar amb nosaltres en la tasca divulgadora, ja sigui aportant el seu concurs als nostres festivals, ja estimulant amb la donació de premis l'interès d'aquells, o ja facilitant-nos de manera notòria el normal desenvolupament de la nostra missió. Ens plau de forma general donar les gràcies a tots els qui d'aquesta manera anònima podríem dir han contribuït a que *Acció Atlètica* pogués arribar a ésser considerada, amb tot i el seu poc temps de vida, una de les primeres entitats dintre de la vida atlètica catalana.

I no ens recatem pas de dir, tampoc, que seran moltes les vegades que haurem encara de solicitar el seu concurs. La nostra fretura de portar endavant la nau de l'atletisme ens fa precisa la intervenció d'aquests individus de bona voluntat que estimen i senten les coses de l'atletisme com a cosa pròpia. D'ells i tots quants estimen el nostre bell esport esperem, si més no, una àmplia comprensió que sigui suficient per a no posar traves a la nostra gestió.

Per tal de fer un estudi detallat de la nostra intervenció dintre de la vida de l'atletisme català durant el primer any de la nostra existència, detallem a continuació tots els actes en què *Acció Atlètica* ha posat a contribució de l'atletisme l'esforç dels seus homes.

Conferències

1932

17 Desembre.
Acadèmia Hispano-Americana (Barcelona-Hostafranchs).
Conferenciant: Ignasi Mañes.
Tema: La supremacia de l'esport atlètic sobre els altres esports.

20 Desembre.
Sarrià Esportiu.
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: Funcionament del cos humà en la pràctica de l'atletisme.

1933

4 Gener.
Ateneu Enciclopèdic Popular.
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: Com treballa per l'atletisme un Estat modern: Finlàndia.

30 Gener.
Ateneu Enciclopèdic Popular.
Conferenciant: Gumersind Brunet.
Tema: L'empirisme en la cultura física.

16 Març.
Iris Atlètic Club (Mataró).
Conferenciant: Ignasi Mañes.
Tema: L'adaptació dels estils en les diferents especialitats atlètiques.

23 Març.
Iris Atlètic Club (Mataró).
Conferenciant: Gumersind Brunet.
Tema: Generalitats referents a cultura física.

26 Març.
Penya Ben Forjats (Valls).
Conferenciant: Ignasi Mañes.
Tema: La cultura física base de l'esport atlètic.

29 Març.
Nova Sento (Barcelona, Poble Nou).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: Punts d'analogia entre l'ideal esperantista i l'atletisme.

28 Abril.
A. C. Francesc Aragó (Barcelona, Clot).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: L'ajut oficial dels Estats a l'atletisme. Un estat model.

15 Maig.
C. E. Montseny (Barcelona, Clot).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: La formació ciutadana a través de l'atletisme.

31 Maig.
C. E. Aliga (Barcelona, Les Corts).
Conferenciant: Ignasi Mañes.
Tema: Evolució de l'atletisme a través dels temps.

31 Maig.
A. E. Tagamanent.
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: Com ajuda l'atletisme a la formació d'una raça perfecta.

2 Juny.
A. C. Francesc Aragó (Barcelona, Clot).
Conferenciant: Gumersind Brunet. i
Tema: Perquè ens cal una educació integral.

7 Juny
C. E. Aliga (Barcelona, Les Corts).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: Com s'entèn i com deuria entendre's l'atletisme.

14 Juny.
C. E. Aliga (Barcelona, Les Corts).
Conferenciant: Gumersind Brunet.
Tema: Importància de la cultura física en els temps moderns.

3 Agost.
C. E. Natura (Barcelona, Clot).
Conferenciant: Ignasi Mañes.
Tema: L'atletisme a través dels temps.

17 Agost.
F. A.E. E. T. (Escola Treball).
Conferenciant: Gumersind Brunet.
Tema: L'atletisme proletari.

5 Octubre.
Casal Icària (Barcelona, Poble Nou).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: L'atletisme; aspecte doctrina'.

7 Octubre.
Orfeó Martinenc (Barce'ona, Clot).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: Especialitats difícils de l'atletisme.

19 Octubre.
Casal Icària (Barcelona, Poble Nou).
Conferenciant: Artur Medina.
Tema: L'atletisme a través de la història.

20 Octubre.
A. C. Francesc Aragó (Barcelona, Clot).
Conferenciant: Artur Medina.
Tema: Història de l'atletisme.

26 Octubre.
Casal Icària (Barcelona, Poble Nou).
Conferenciant: Esteve Moreno.
Tema: L'atletisme: aspecte tècnic.

Organitzacions

Les organitzacions que s'ha emprès *Acció Atlètica* són les següents :

Dia 11 de desembre 1932. — Primer Cross-country de preparació.
16 atletes sortits i classificats.

Dia 8 de gener de 1933. — Segon Cross-country de preparació.
36 atletes inscrits. — 23 sortits. — 21 classificats.

Aquestes dues curses de preparació es varen celebrar a La Sagrera, amb sortida i arribada al camp de la Penya Intrèpids.

Dia 5 de març de 1933. — Trofeu Molock's a l'Estadi.
196 atletes inscrits. — 104 participants. — 102 classificats.

Dia 9 d'abril de 1933. — Trofeu Rossend Calvet a l'Estadi de Montjuïc.
179 inscrits. — 112 participants. — 108 classificats.

Dia 1 d'octubre de 1933. — Trofeu Paulí Carbonell a l'Estadi de Montjuïc.
141 inscrits. — 95 participants. — 90 classificats.

Dia 5 de novembre de 1933. — Jornada de rècords socials a l'Estadi.
19 cubs participants, amb un total de 103 atletes.

Dia 12 de novembre de 1933. — Primer Cross-country Femení de preparació. — Terrenys de Casa Baró (Montcada).
10 atletes inscrites. — 7 atletes participants i classificades totes elles.

Ajuda i control

El nostre Club ha ajudat a crear, contribuint a les primeres tasques d'organització, els següents clubs:

A. E. Granollers; Ateneu Arenyenc; C. A. D. C. I.; R. C. Cornellà i Vilanova i Geltrú.

Hem col·laborat en organitzacions demanades pels següents clubs :

A. E. Tagamanent ; C. E. Natura ; C. D. Júpiter ; A. C. Francesc Aragó ; Dinàmic Club ; Ateneu Arenyenc ; R. C. Cornellà ; C. A. D. C. I. ; Foment A. C. I., de Molins de Rei ; A. E. Granollers ; Sarrià Esportiu ; C. E. Laietània ; F. A. E. E. T. ; B. U. C. ; A. E. P. ; havent també col·laborat en organitzacions de la Federació Catalana d'Atletisme.

Ultra aquestes organitzacions en què el control d'*Acció Atlètica* ha estat demanat de forma oficial, els nostres homes han actuat moltes vegades, i per pròpia iniciativa, en festivals als quals havien acudit en pla d'espectadors i on la seva presència com a jutges fou requerida en el mateix camp pels propis organitzadors.

Finalment, hem de fer patent que a través d'aquest any primer de vida que porta *Acció Atlètica* hem fornit un arxiu que conté dades interessantíssimes i que posem incondicionalment a la disposició de tots els cercles que practiquen l'atletisme.

Beccali Ladoumègue Lovelock

La cursa follament ascendent del rècord, aquest afany inabatut d'empènyer els límits fixats a l'esforç humà sempre més enllà vers termes inabastats, omple tot el nostre moviment esportiu i ens fa viure moments apassionats de pugnes entre els valors consagrats de l'atletisme internacional.

Destacats d'entre els mundialment destacats en les curses de mig fons, els tres noms que encapçalen aquestes ratlles, noms que darrerament —tanta és l'atenció que llurs gestes han merescut arreu— han estat barrejats en textos glossant en múltiples idiomes les performances llurs, han fet convergir sobre sí tota mirada expectant àvida de fruir de l'emoció encomanadissa de llurs lluites, col·locades en un primerísim primer pla, contra l'obstacle de les possibilitats humanes en pos de la superació del temps.

Es gràcies a ells que amb raó podem dir que el mig fons (i per circumstàncies especials els 1.500 metres) ha omplert de relleu la temporada mundial que venim de finir.

Després de la gesta brillantment acomplerta per Lovelock i Bonthron durant el mes de juliol en el curs d'un matx interuniversitari, en superar ambdós el rècord de la milla que apartenyia a Ladoumègue hom tingué el pressentimen que en el mig fons s'obria un període particularment intens en el qual les distàncies immediatament properes als 1.609 mètres sofriri n serioses envestides.

Per això quan, arribat el setembre, els Cinquè Jocs Universitaris de Torí ens oferien l'oportunitat de fer prendre la sortida en els 1.500 metres junt a Lovelock, el recent vencedor de la milla, al campió olímpic de la prova, l'italià Beccali, hom esperà amb veritable interès el resultat de la cursa.

L'italià, en trepitjar primer la meta, que 6-10 de segon després seria en segon lloc petjada per Lovelock, els cronos marcaren exactament el temps rècord de Ladoumègue: els 3 m. 49 s. 2-10, inigualats fins aleshores.

La conseqüència fou de què Lovelock fes públic el seu propòsit d'intentar abatre aquest temps, intenció que portà a cap pocs dies després a París; però, mancat d'una competició seriosa, el neo-zelandès no reeixia més que a obtenir uns 3 m. 52 s. 4-5.

Quasi simultàniament, el 17 de setembre, en el curs del matx atlètic Itàlia-Anglaterra celebrat a Torí, Beccali, en franc procés de progressió, en lluita amb l'anglès Thomas, al qual desbordava i prenia 30 metres, finia primer els 1.500 en 3 m. 49 s. Era doncs a Beccali, vuit dies després de batre Lovelock amb un temps igual al millor de

Ladoumègue, a qui estava reservada aquesta performança que desposseïa el francès del seu rècord mundial aconseguit el dia 5 d'octubre de 1930 a l'estadi Jean Bouin, en una prova *ad hoc* i que constituïa el primer dels sis rècords que en l'espai d'un any—un any menys un dia exactament— aconseguia per al seu país.

El triomf de Beccali, obtingut en lluita oberta, que desposseïa França encara que de poc marge, del rècord mundial dels 1.500 metres en benefici de la seva veïna transalpina, esdevinguda la seva més seriosa rival en tots els ordres, feu reaccionar vivament l'opinió francesa que recorregué novament al seu ídol.

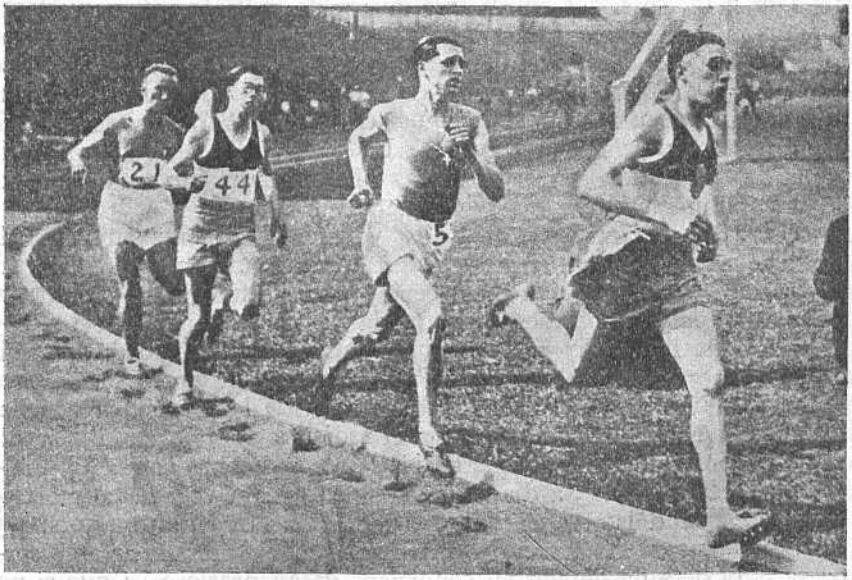

En 1930, amb motiu del matx França-Itàlia, veiem en lluita a Ladoumègue, Beccali, Leducq i Furia, francès i italià alternativament. Beccali, que encara no havia destacat, acusa ja en aquesta fotografia l'istil propi dels grans campions.

La impopularitat de la decisió de la Federació Francesa d'Atletisme d'eliminar Ladoumègue de l'atletisme amateur, per un excés de puritanisme de l'organisme francès —o per malvolences com insinua algun impugnador— precisament en vigílies de les Olimpíades de Los Angeles, impopularitat patentitzada més d'una vegada amb esclats sorollosos com l'esdevingut a l'estadi de Colombes en unes proves de preparació olímpica, on, davant els resultats mediocres assolits en els 1.500, el públic protestà reclamant el seu favorit, s'accentuà encara més com a conseqüència de's esdeveniments i els retrets al seu rigorisme plogueren a dojo damunt la F. F. d'A., que es veié acusada poc menys que d'antipatriòtica.

A l'hora present, a França, cap altre home que no fos Ladoumègue podia llançar-se amb certes possibilitats contra les marques mundials de distàncies mitges. La seva situació, però, al marge de l'atletisme amateur, l'impossibilitaven, cas de reeixir, d'inscriure oficialment el seu nom i el del seu país en la taula dels ròcords. Malgrat tot, Ladoumègue, intèrpret del sentir dels seus compatriotes i amb el beneplàcit de la Federació, que al pes d'un estat d'opinió semblant havia cedit quelcom de la seva posició intransigent inicial, anuncià que intentaria superar l'avantatge del 1-4 de segon que Beccali li havia pres, preferint provar la seva *chance* en els 1.500 que no intentar recuperar els 1 s. 6-10 de Lovelock en la milla.

Uns 2 m. 59 s. 1-5 en els tres quarts de milla (1.206 metres) obtinguts en entrenament el 9 d'octubre, temps millorat en 1 s. 2-5 al que li valgué el rècord batent de molt just sobre la mateixa meta al finès Purje a Colombes el dia 13 de setembre de 1931 (21 dies abans d'inscriure el seu nom de recordman en el palmaré de la milla), evidenciaren prou la forma actual de Ladoumègue que no desmereixia de la del Julot dels anys 1930 i 1931 i feren mirar amb tot optimisme el seu imminent intent als 1.500 metres.

Unes deu mil persones el dia 14 volgueren cooperar amb l'escalf de la seva presència en la gesta que Ladoumègue intentava de portar a cap damunt la mateixa pista cendrosa de l'estadi Jean Bouin, en la que tres anys i nou dies abans havia reeixit en abaixar de 1 s. 4-5 el rècord de l'alemany Peltzer, suplantador des de 1926 de Nurmi. Moltes altres mils persones estigueren pendents en aquell memorable dissabte de les paraules que a la iniciativa de la premsa, a benefici de la qual es feia la jornada, els eren radiades des del mateix estadi. Però Ladoumègue, l'home que batia els rècords sobre comanda, malgrat tots els malgrats, a dia i hora fixats, aquesta vegada no reeixia, per a decepció dels seus, en l'atac al temps de Beccali: 3 m. 50 s. 4-5 eren el balanç de la seva cursa (marca que més darrerament amb sorpresa a Béziers ha igualat en condicions desavantatjoses) i que si no signifiquen actualment un rècord demostren encara la vàlua excepcional del gran corredor francès.

FOTO-ÒPTICA, S. A. **FLEITER GERMANS**

ARTICLES FOTOGRÀFICS
COMPLET ASSORTIT DE MATERIAL «AGFA»
MATERIAL ÒPTIC
APARELLS DE RÀDIO
DISCS I GRAMOLES

BARCELONA - Pelai, 9 - Telèfon 10492

LES EMOCIONANTS LLUITES A QUÈ HAN DONAT LLOC ELS ATACS AL RÈCORD DEL MÓN DELS 1.500 METRES

A dalt, en silueta: La passa fàcil de Beccali, sorprès per l'objectiu preparant-se pels Jocs de Torí. — A la dreta: La cursa de 1.500 metres del matx Itàlia-Anglaterra en la qual Beccali (en segona posició seguit de Thomas) va batre el rècord del món. — A baix, esquerra: Ladoumègue (a la corda) tots els muscles contrets, i Masson en la sortida de la cursa en la qual ha intentat darrement arrebassar el rècord a Beccali. — A la dreta: Un moment de la cursa de 1.500 que li valgué a Ladoumègue (amb eqnip blanc) el títol de recordman. Keller (14) i Sera Martin (12) varen també intervenir en aquest intent reeixit.

La crítica francesa ha coincidit en atribuir bona part de la frustació de l'intent en l'absència de corredors de classe que secundessin Ladoumègue. La Federació Francesa, que accedí a què l'ex recordman portés a cap els seus propòsits en una pista acondicionada com la de l'estadi Jean Bouin, li negà, però, el concurs d'atletes qualificats. Remarcarem, però, que en l'intent d'ara, el temps del pas de Ladoumègue pels 1.200 metres coincidia en ésser exactament el mateix de l'any 1930 en l'intent reeixit, i en aquella ocasió corria els 300 metres finals destacat en cap desbordats ja Keller i Sera Martin. Ha estat, doncs, en aques fi de cursa on la *foulée* proverbial de Ladoumègue ha acusat un retard de 1 s. 3-5.

Alguns crítics que han pres preu en aquesta darrera actuació de Ladoumègue per tal d'estudiar les possibilitats de l'as francès enfront a Beccali (de l'acarament dels quals se n'havia parlat amb anterioritat i, pel que sembla, no s'ha abandonat de tot aquest projecte), no amaguen el seu excepticisme per la sort de Ladoumègue, a menys que aquest imposés un tren que li permetés —cosa a llur judici bastant improbable— passar els 1.200 metres amb deu d'avantatge per a poguer cobrir-se del fi de cursa, més ràpid, de Beccali.

Aquest, per la seva banda, no s'adormí sobre els llorers, atent a la rèplica. Així veiem com abans de cloure la temporada ha tingut temps, a Milà, d'inscriure el seu nom per segona vegada en la taula dels rècords mundials desposseint l'anglès C. Ellis del de les 1.000 iardes (914,3 metres), que de 2 m. 11 s. 1-5, marca obtinguda el 7 de setembre de l'any 1929 a Stanford Bridge, queda ara rebaixat a 2 m. 10 s.

La proximitat de l'hivern ha imposat la treva. Podem creure que a l'any vinent la lluita serà represa i que els 1.500 clàssics continuaran essent encara l'obsessió dels especialistes de mig fons.

Absorbits per aquesta dèria hom parla ja dels 3 m. 48 s. A qui la glòria ?... Beccali, Ladoumègue, Lovelock ?... Tal volta Bonthron, Cunningham o qualque nou pervingut ?

Es assolible aquesta nova fita que hom fixa a l'esforç de l'home ?... Fins ara sols un Nurmi —el Nurmi de 1924, no ja el Nurmi de l'any 1926, que era desbordat per Peltzer i Wide— ha tingut a l'abast una marca així de fantàstica.

Els anals olímpics contenen una final de 1.500 metres, la de l'any 1924 a París, en la qual Nurmi, després de coberts els 1.000 metres amb el temps remarcable de 2 m. 31 s. juntament amb Watson, sucumbit aquest en l'esforç, emprenia, completamment sol i assegurat el triomf, els 500 metres finals, que cobriria en 1 m. 22 s aproximadament, a un tren ralentit, reservant-se per a la final dels 5.000 metres que havia de córrer i guanyar poca estona després.

Aquesta duplicitat d'actuacions malmeté segurament un rècord excepcional que s'hauria mantingut inexpugnable per molt de temps.

Les possibilitats de la màquina humana no estan, però, encara exhaurides. La renovació constant del món empeny els superdotats vers el pinacle per tal de què al seu dia cedeixin el lloc a l'aparició,

EL DUEL BECCALI-LOVELOCK ALS JOCS UNIVERSITARIS DE TORÍ

Junts els dos homes durant tota la cursa, amb estil impecable tots dos, no es podia endevinar el guanyador. Beccali, amb lleuger avantatge a l'entrar a la recta final, va augmentar-lo progressivament i va entrar vencedor, igualant el récord, que ell mateix havia de batre uns dies més tard a Milà

sota el signe de la Joventut, d'altres exemplars, més afinats, de l'espècie. De totes les glòries humanes, cap de tan efímera com aquesta que es sustenta en un excepcional equilibri, tan fugisser, de les facultats físiques. D'altra part, un minç guany d'un lapsus de temps tan insignificant com uns pocs fragments de segon representen una tan considerable suma d'esforços! L'instint humaníssim de superació, però, ens impulsa, inexorablement per l'estímul, a perseguir de desbordar la resistència que oposa l'humà mecanisme per a recercar inèdits límits.

Calçats Catasús

ÚNICS A BARCELONA

Aribau, 19 Telèfon 32365

Historial del rècord del món dels 1.500 metres

Després d'aquest ampli comentari sobre els 1.500 metres i els homes que destaquen en aquesta distància, creiem interessant de publicar l'historial del rècord del món de la citada distància per tal de què hom pugui constatar la manera seriosa amb què ha estat envestit tothora aquest rècord i la millora que ha sofert des de la seva implantació.

El francès Michel Soalhat va establir el primer rècord de 1.500 m. a París, a la pista de la Croix Catelan, cobrint dita distància amb el temps de 4 m. 16 s. 8-10, el 26 de juny de 1896.

Dos dies més tard, A. Lermusiaux, del Rancing Club de França, va arrebassar al seu compatriota dit rècord, corrent la prova amb 4 m. 10 s. 4-10.

Hem de remarcar que en aquesta època els ianquis i anglesos corrien la milla, i el rècord d'aquesta distància estava a l'any 1896 a 4 m. 15 s. 6-10 per Conneff, ianqui, el 21 d'agost de 1895. Això equival a dir que els 1.500 m. els corria amb poc més de 4 m.

A. Lermusiaux va detentar dit rècord del món fins l'any 1900.

A la pista de la Croix Catelan (París) s'hi van celebrar els Jocs Olímpics, i l'anglès Bennet va arrebassar-li dit rècord en marcar 4 m. 6 s. i guanyant a la vegada al francès Deloge, un dels millors d'aquells temps.

Quatre anys més tard, en els Jocs Olímpics de San Luis (Estats Units d'Amèrica), el ianqui J. D. Lighbody el 1 de setembre s'apoderà del rècord en guanyar aquesta prova amb 4 m. 5 s. 4-10.

El 30 de maig de 1908 l'anglès H. A. Wilson, durant el curs de les eliminatòries dels campionats anglesos, va marcar 3 m. 59 s. 8-10, establint un nou rècord i guanyant la seva sèrie.

Malgrat això, a Londres, un mes i mig més tard s'hi va celebrar la IV Olimpíada i la prova de 1.500 m. va ésser guanyada pel ianqui M. W. Sheppard amb el temps de 4 m. 3 s. 4-10 davant del nou recordman l'anglès H. A. Wilson.

Aquest rècord va restar imbatible quatre anys més; fins el 8 de juny de 1912 a les eliminatòries dels campionats d'Anglaterra a Cambridge, on A. R. Kiviat va còrrer els 1.500 m. amb 3 m. 55 s. 8-10.

Un mes més tard a Estokholm s'hi celebraren les Olimpíades i el ianqui A. R. Kiviat es veia vençut per l'anglès Jackson, el qual va marcar 3 m. 56 s. 8-10, apropant-se així al novell rècord de Kiviat.

El suec Zander, el 5 d'agost de 1917, va millorar aquesta marca realitzant 3 m. 54 s. 7-10 en la magnífica pista de l'Estadi d'Estokholm.

El 23 d'agost de 1923 s'enfrentaren a la mateixa pista el finès Paavo Nurmi i el suec Edwin Wide per a córrer la clàssica milla, i en passar als 1.500 m. el cronòmetre va registrar 3 m. 53 s. per Nurmi i 3 m. 54 s. 2-10 per Wide, batent així tots dos el precedent rècord;

després de passar els 1.500 m. Wide no va poguer resistir els embats de Nurmi i el finès va arribar victoriós a la fita batent també el rècord del món de la milla amb 4 m. 10 s. 4-10.

A l'any següent el finès Nurmi va millorar encara el seu propi rècord, el 19 de juny de 1924, a Helsinki, rebaixant-lo a 3 m. 52 s. 6-10.

Un mes més tard, a Colombes (París) guanyava la final olímpica donant la impressió d'haver pogut batre el seu propi rècord si s'ho hagués proposat; en aquesta cursa va marcar 3 m. 53 s. 6-10.

Nurmi va ésser rècordman fins l'11 de setembre de 1926, quan a Berlín Otto Peltzer, junt amb el seu compatriota Bocher, intentaren batre a Nurmi; també hi va prendre part en aquesta memorable cursa el suec Wide, tots en gran forma. Nurmi va agafar el cap cobrint els 300 m. amb 45 s. 5-10, els 400 m. amb 1 m. 1 s., els 800 m. amb 2 m. 3 s., els 1.000 m. amb 2 m. 31 s. En arribar ací Nurmi va afluixar el tren i va ésser desbordat per Peltzer i Wide, sostenint ambdós un colze a colze emocionant, fins l'últim metre de la cursa, i guanyant l'alemany Otto Peltzer amb el temps rècord del món de 3 m. 51 s.; Wide va entrar segon amb 3 m. 51 s. 4-10; Nurmi es va classificar tercer amb 3 m. 52 s 8-10, no assolint igualar el seu anterior rècord per 2-10.

Peltzer en gran forma a l'any 1926 va obtenir uns temps notabilíssims en les curses següents: 100 metres, 10 s. 9-10; 200 metres, 22 s.; 400 metres, 48 s. 2-10; 800 metres, 1 m. 51 s. 8-10.

Jules Ladoumègue, amb la col.laboració del francesos Sera Martin, Keller i Leduq, el belga Coengerts i l'italià Luigi Beccali, realitzaren un intent especial a la pista Jean Bouin (París) el 5 d'octubre de 1930, i Ladoumègue es va apoderar del rècord de Peltzer, marcant 3 m. 49 s. 2-10.

Als Jocs Universitaris de Torí, el 9 de setembre d'aquest any, en la final dels 1.500 metres s'hi arrengleraren dos homes d'excepcional vàlua. Luigi Beccali, guanyador d'aquesta prova a Los Angeles, on va batre el rècord olímpic i deixant entreveure les seves possibilitats de millorar el rècord del món, i Jack Lovelock, recent rècordman de la milla. Aquesta cursa va constituir un emocionant colze a colze en tot el seu recorregut i, finalment, va véncer Beccali per ben escàs

SASTRERIA F. VEHILS VIDAL

7, Plaça Universitat, 7

DIRECCIÓ: M. PELLICER

Rebudes les novetats per la temporada d'hivern

PREUS REDUITS

marge, com es pot apreciar en la foto que acompanya aquesta edició, i marcant un temps de 3 m. 49 s. 2-10, que igualava el rècord del món.

Pocs dies després, amb motiu del matx Itàlia-Anglaterra a Milà, celebrat el dia 17 de setembre d'aquest any, Beccali batia el rècord, marcant 3 m. 49 s., classificant-se segon l'anglès Thomas amb 3 m. 53 s. 8-10.

El professional Ladoumègue, en els intents de què s'ha parlat en el comentari precedent, no ha reeixit, però és notable el fet de què durant aquesta temporada ha rebaixat vuit vegades els 3 m. 53 s.

Beccali en un mes ha realitzat les següents marques : 1.500 metres, 3 m. 49 s. 2-10 i 3 m. 49 s. ; 800 metres, 1 m. 50 s. 6-10; i 1.500 metres, 3 m. 49 s. 6-10.

Aquests dos atletes, amb aquestes performances, es qualifiquen de manera indiscutible els dos millors homes del moment sobre mitges distàncies.

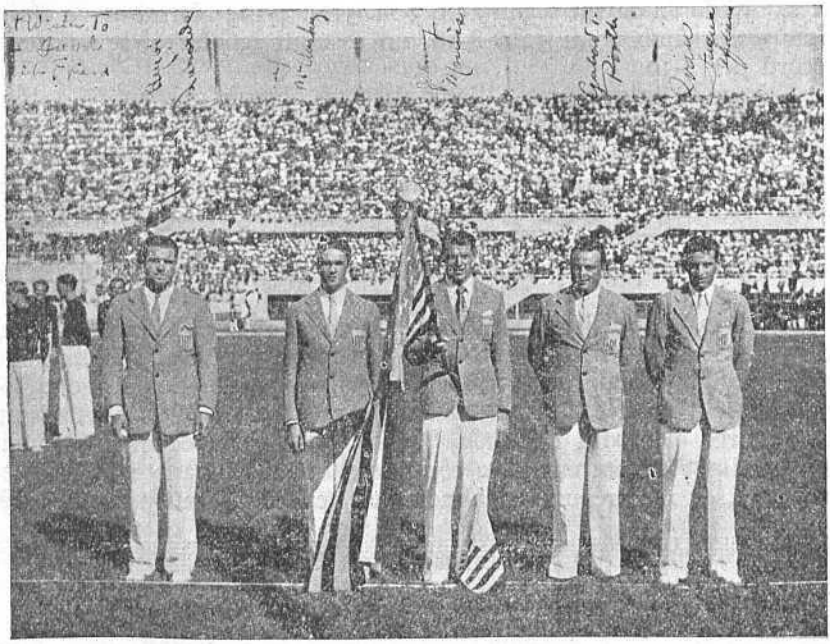

L'EQUIP IANQUI A TORÍ

Henri Laborde - llançador : Mc. Cluskey - corredor de 3.000 : Johny Morris - corredor de 110 tanques : Rooth - menager : Ivan Fuqua - quatrecentista. (En segon terme hom veu l'equip hispà)

Al món sencer i a Itàlia particularment els Jocs Universitaris de Torí havien despertat gran expectació. Hom pot constatar això veient per aquesta foto com l'Estadi estava ple de gom a gom.

forces en pugna

Tots els símptomes acusen que el ritme evolutiu del món es troba en una fase greu.

La humanitat, avui encara situada en la reacció d'aquell fet brutal que fou la guerra i que produí un capgirament total en tots els ordres humans, cerca, en la inestabilitat pròpia del període de transició en què vivim, unes noves directrius on recolzar-se per tal de substituir aquelles que, caduques, ja no li serveixen.

Crisi fonamental per l'ensorrada de mants principis. Xoc de forces i interessos. L'etern joc de la vida continua. Senectud i temença, representades en l'instint ancestral de conservació, front per front a la joventut i audàcia encarnades en l'esperit renovador.

Ambient de lluita aguditzada. Exacerbació d'antagonismes. La humanitat es retroba així amb el dolor de la lluita i es devora en el combat fraticida quotidià.

La inquietud del present ens mou a la meditació.

Assistim al naixement d'una nova força, l'ombra negativa de la qual amenaça d'obscurir en un futur immediat el postulat de la Cultura Física vigorosament puixant d'esclat constructiu.

L'egoisme eixorc que es dreça imperatiu damunt la societat moderna ens dóna a conèixer un producte híbrid, representatiu de l'època, una mostra contundent de la impotència de la societat que l'ha engendrat: el sense feina, fenomen cridat a tenir una influència trasbalsadora en l'equilibri de les forces de la societat.

La Cultura Física és un instrument de puixança perquè acreix la capacitat vital de l'individu i per pluralització de les col·lectivitats, i, en conseqüència, augmenta el poder constructiu de la humanitat tota. Per això tots els pobles civilitzats rendeixen culte, de dia en dia major, a la Cultura Física, malgrat que en alguns casos, per desviacions lamentables, es serveixin d'aquesta força positiva, que és una afirmació de l'esperit de solidaritat, en esplais inics de destrucció.

La Cultura Física ens aboca inlassablement, d'acord a les necessitats presents, els elements precisos per tal d'afrontar la modalitat del viure actual. L'equilibri de les nostres facultats físiques, morals i intel.lectuals; el caràcter i la voluntat; l'optimisme del viure sanitós acarats a la Natura; la salut i la vida mateixa, factors tots tan preciosos per a determinar el nostre valer dintre el concert de la societat, ens són proporcionats amb el seu concurs.

Adés, la Cultura Física —que ara és el signe exponent que simbolitza la nostra època moderna bastida en dinamisme i vertiginositat audaciosos— fou l'instrument que inoculà les energies que possibilitaren la Humanitat, rejovenida, d'emprendre el camí de les estrènues

conquestes que tenia reservades i que l'han duta fins el present actual.

El vell món senil, impotent per a acomplir el seu destí, necessitava una injecció de joventut que modifiqués les seves directrius i la Cultura Física sorgí aleshores, amb aquella puntualitat matemàtica del destí, al just moment precís —gens abans ni després— en què la Humanitat, cansada, necessità superar-se de la depauperació que l'amenaçava d'aprofundir-la en l'abís.

Ara, com abans, la força constructiva de la Cultura Física compleix el seu destí irradiant en el concert del progrés humà.

Però l'avui ens exhibeix noves inquietuds, nous penombres que enterboleixen la trajectòria nítida de l'ahir.

Heu-los ací arribats. Atur forçós. Excés de gent i braços desvagats. Anatema fulminant. Ròssec de malvestats i misèria sobre misèria. ¿ Quina serà la influència d'aquestes tragèdies íntimes, milers de vegades multiplicades, d'aquestes vides implacablement col·locades al marge amb tot el refinament de què sols l'home és capaç ?

Exèrcit de pàries de la societat, relegats a la trista condició d'estres inútils, forçats a la inactivitat infructífera. Pacte de fam !... un món de tenebres obrint-se a l'horitzó llur. No més llum que irradiï alenades vitals i sí sols ombres i obscuritat de mals presagis. Més misèria, malalties i, àdhuc, la mort per a grans i petits, aquests, innocents encara de les lluites dels homes però que, malgrat tot, passaran llur calvari humà tanmateix massa prematur.

I en aquest camí de desesperació, perduda tota la fe, s'aniran perdent també, caiguts a trossos, tots els ideals forjats en el gaudi i l'optimisme de la potència fecundadora del treball. Sols l'odi, alimentat per la desnutrició, germinarà en aquests cossos humans desprovistos ja de sentiments altruistes.

Aquest punyent drama, vigorosament viscut no cent ni mil sinó milions de vegades a l'unissò arreu del món, és el núvol ombriu que es dreça amenaçador damunt el nostre horitzó.

¿ Quin pòsit d'amargor i quina herència d'anèmics o tuberculosos no ens deixarà aquesta malura social, aquest cranc que rosega la moderna societat, que s'anomena atur forçós ? Tots aquests infants que n'hauran tocat les conseqüències —malgrat, repetim-ho, d'ésser aliens a les lluites dels grans— als quals haurem arrabassat les joies caríssimes de la infantesa —gresol on es forja el ciutadà del demà—, aquests menuts que hom condemna a sofrir els rigors del malentès social, ¿amb quin esperit s'incorporaran a la vida d'adults ? Heus ací la incògnita.

Si ens atenem a les argumentacions bàsiques de la Cultura Física que diu que tots els individus fisiològicament anormals, els insuficients, els febles i malalts, els amargats i deprimits, etc., són un pes mort, un llast que dificulta el desenvolupament de la col·lectivitat perquè produeixen quantitativament i qualitativament menys del què els correspondria, hem de treure'n la conseqüència, dissortadament lògica, que avui estem incubant, amb tota inconsciència —altrament

seria un crim— unes generacions cridades a ésser un valor negatiu en la societat futura.

Ni el consol ens cabrà, com fins ara, de creure en l'eficàcia regeneradora de la Cultura Física per tal de neutralitzar aquests efectes. L'acció benefactora del conreu racional de les forces físiques serà quasi nul·la damunt d'aquestes generacions afectades perquè els mancarà l'alegria interna necessària, la joia de sentir-se forts moralment i físicament per a trobar el gaudi que proporciona l'especulació de les forces físiques accionades a ple contacte amb la Natura. Legió d'insensibilitzats que no sentiran la vocació i l'atracció de lliurar-se al culte sublim de la trilogia pagànicament harmoniosa i bella de l'Aire, l'Aigua i l'astre Sol que ens dóna un comú denominador : VIDA.

Sotgem l'avenir. Dubtes i més dubtes s'agombolen al límit de l'horitzó. Cerquem a consultar l'oracle. Ai las! Insignificants de nosaltres, no ens n'ha pervingut el do de llegir-lo, moridors com som fets.

Ens quedem sols amb les nostres dubtes eterns i els pessimismes per al futur...

A tot bon esportiu i aimant de l'atletisme, li pertoca de fer-se soci protector d'«Acció Atlètica». Amb una quota d'una pesseta al mes hom reb ATLETISME a domicili i a la vegada ens ajuda en el nostre empeny de difondre àmpliament l'atletisme a Catalunya.

Secció de Gimnàs i Esports

de l'Ateneu Enciclopèdic Popular

Carme, 30, pral.

Classes diàries de Gimnàstica Educativa i Esportiva — Dutxes — Aparells Ortopèdics Lluita Greco-Romana — Lluita a la Corda Boxa — Atletisme — Caseta de Banys de propietat a Badalona

Obert de 7 a 9 i de 16 a 23 hores **Quota mesal 3 ptes.**

Fèmina, esportiva, corre camps a través

Entre la verdor de boscos i prats s'ha celebrat el primer Cross Country Femení.

Sota el signe d'*Acció Atlètica*, un plujós matí novembral, un grapat de noies, per primera vegada en els anals hispànics de l'atletisme, han cobert el recorregut d'una cursa camps a través.

La gesta, molt simpàtica, d'aquestes «pionners» guanya noves posicions que eixamplen el radi d'acció de l'atletisme femení, el qual, empresonat en un estadi amb símptomes de convertir-se en un atletisme de saló moridor per consumpció, troba així una vàlvula d'oxigenació.

Simbòlicament, Fèmina atleta, trasplantada de les polides pistes de pis llis d'un majestuós recinte —a mena de gàbia d'or— en vol alliberador a l'exquisida senzillesa de la Natura en tota plenitud, petjant camins desiguals fistonejats per vegetació de tonalitats policromàtiques, no perd res, ans guanya, en les seves gràcies naturals.

El cross-country —tinguin-ho present els que s'entesten en vincular les activitats atlètiques de la dona a la pista— s'adapta bé tant a l'estètica com a les possibilitats físiques femenines. L'exemple de França, Anglaterra i altres països ho testimoniegen prou. I és que la proverbial

duresa de les curses camps a través resideix més en l'extensió i accidents del terreny que constitueixen el recorregut i en la competició que s'estableix entre els concursants que en altra cosa.

Racionalitzats aquests factors —recorregut prudencial, terrenys mancats de desnivell, forces anivelladíssimes—, del cros en queda la més saludable de les curses.

No hem de perdre de vista —i això haurà de convèncer els més recalcitrants— que, fora de l'òrbita de l'atleitsme, fa ja una colla d'anys que en les entitats excursionistes les dones donen un contingent força nombrós a les curses mixtes de muntanya, de celebració habitual en aplecs i festes de caire excursionista a la nostra terra, essent alguns d'aquests recorreguts muntanyencs, malgrat de facultarse, no en tots, la marxa lliure, d'una duresa que supera un cross de les característiques recomanables.

La continuïtat del I Cross-country femení pot significar, doncs, la incorporació d'aquests nuclis de dones les activitats atlètico-excursionistes d'ara deles quals, adaptades a la modalitat atlètica pura, po-

Un moment renyit del primer Cross Country Femení

Acunyat i estampat de metalls

JOIERIA ARTISTICA ORFEBRERIA RELIGIOSA

Tota classe de copes, medalles i trofeus en coure, plata i metall ausió

Eduard Ausió

Provença, 376 - Tel. 50222 - Barcelona

drien tenir un control i vigilància, a l'ensems que beneficiar-se d'una direcció adequada, de tot el qual avui n'estan mancades.

No creiem oportú fer retrets per quant alguns arguments que hauríem d'esgrimir de retop es girarien en contra de tots nosaltres ; però, quantes vegades no haurem pogut veure en curses mixtes de muntanya com a la mateixa sortida, amb tota indiferència, s'improvitzaven corredores amb abillaments inapropiats i sense la menor noció del més indispensable per a qui pretèn cobrir corrent un recorregut!

Entenem, doncs, que és una qüestió de tàctica l'incorporar el cross en el programa de l'atleitsme femení. No sols no pot perjudicar la seva orientació, sinó que el beneficiarà i, a l'ensems que engruixirà els seus rengles, el vigoritzarà en dotar-lo d'una varietat i extensió que avui no té.

El 12 de novembre de 1933, data del I Cross-country femení, encapçala, ara per sempre, un capítol encara inèdit del llibre de l'atletisme femení. A les nostres atletes correspon de prosseguir-lo incsrivint-hi gestes que, com aquesta primera, cantin la vitalitat esportiva del nostre poble.

Compreu avantatjosament!... Com?

Obtindreu una rebaixa en els més importants magatzems, proveint-vos d'un carnet de **El Ahorro Comercial**

A Rambla Catalunya, 45-2 el facilitaran gratuitament als llegidors d'«Atletisme»

La nostra campanya pro-fitxa

En el terreny de les realitzacions

Teníem el propòsit per aquesta ocasió de divulgar i comentar degudament des d'aquestes planes el model de fitxa que havia d'haves estat aprovat en la darrera Assemblea de la Federació Catalana. L'escàs marge de temps de què hom disposava per a redactar-la —circumstància que ja nosaltres oportunament posàrem en evidència— impossibilità el què en la dita Assemblea es pogués presentar, almenys, amb les garanties que calien a un model cridat a substituir-ne un altre de pseudo-vigent, la qual cosa, però, no representà inconvenient de cap mena perquè l'afer seguís les línies generals previstes sense dilació inoportuna.

L'establiment de l'obligatorietat en tots els atletes de sotmetre's a les revisions oficials mèdiques —cal que comencem a habituar-nos a parlar-ne amb l'aplom de les coses certes— ens plantejarà alguna problemes que forçosament xocaran amb el peculiar tarannà de la nostra gent, l'esperit liberal, en el sentit més utòpic del mot, del qual en serà refractari.

No seria d'estranyar, doncs, que les conseqüències lògiques que comportarà l'establiment de la fitxa mèdica a l'Atletisme, s'interpretessin, per part de molts, com imposicions que, naturalment, violentarien.

L'establiment de la fitxa suposa en cada individu un control sever en el sentit de garantir l'eficàcia de la finalitat. No hi caben pal·liatius ni tolerències —i d'això cal que ens en percatem prou bé—. S'ha d'ésser tot l'inflexible que cal. Per això tot aquell, sense limitació de cap mena, al qual la pràctica de l'esport resulti un perjudici, immediat o llunyà, per al seu organisme, d'una manera inexorable i en benefici d'ell mateix, encara que probablement no l'agraeixi gens, en serà allunyat. Els procediments resulten, doncs, radicalíssims i és que el fi justifica el mitjà.

Comprenem, mal avesats com estem per l'empirisme a què estem lliurats, que aquestes ratlles siguin llegides amb certa sornegueria no desprovista d'ironia. Serà hora, però, de què comencem a aprendre a amotllar-nos a unes normes rígides sobre tot si elles garanteixen la finalitat saludable de l'acció esportiva.

Naturalment que ací tot aquest rigorisme ens resulta ample, però hem de tenir present que el que ací no passa d'ésser una pretensió utòpica d'una minoria, subjecta a innombrables contingències, a altres països, no cal dir que més avençats que nosaltres esportivament, fa temps que se'n serveixen i amb resultats incontrobatibles.

Si esmentem el cas de Nordamèrica ens trobem que a les Universitats, principals centres esportius del país, hom observa amb un rigor extremat les revisions mèdiques. No són rars els centres docents en els quals cap estudiant és admès sense sofrir un sever i profund examen

d'una complicació tal que en la fitxa hi són anotats tots els antecedents personals i hereditaris, treballs manuals o esports practicats, règim alimentici, ús de tabac i alcohol. Si l'examen fisiològic, també molt minuciós, és satisfactori, hom l'autoritza aleshores per a practicar algun dels esports per als quals les seves possibilitats físiques el fan apte, amb la particularitat que no és ell el qui escull l'esport que més li plau, sinó que és forçat a fer-ho entre els que explícitament consten en la tarja que se li lliura. Es tanta l'escrupolositat que hom observa en aquest afer, que les targes en qüestió descendeixen a determinar l'especulació que pot fer de les seves forces físiques. Així, per exemple, podrà jugar al futbol de porter al primer equip, però si llur especialitat és d'ocupar el lloc de defensa o mig haurà de fer-ho en el segon o tercer equip. D'altres són autoritzats a practicar qualque esport en partits d'entrenament i no pas en matxs de competició per als quals necessitarien una permissió especial que dependria d'un examen immediat a llur actuació.

Hom conta, a propòsit d'aquest rigor dels universitaris ianquis, que un jugador internacional francès d'un determinat esport que ingressà a una Universitat dels Estats Units, desitjà prendre part als pocs dies de la seva arribada en un partit que havia de celebrar-se. La seva sorpresa no tingué límits en ésser-li notificat, malgrat la seva categoria, que havia de sotmetre's a l'examen, finit el qual li fou lliurada la tarja amb la llista dels esports que tenia el dret de practicar. Tableau!

L'exemple dels Estats Units ens il·lustra prou bé de fins a quin extrem es poden portar les coses, un cop en marxa, pel camí de la racionalització. Nosaltres estem molt lluny encara d'aquest ideal. No podem ni tan sols somiar d'arribar a un grau tan elevat de perfeccionament, i per això ens haurem de conformar molt sàviament d'aturar-nos en uns límits molt més modestos, els mínims, però sense retrocedir ni un sol centímetre, des dels quals sigui possible garantir l'eficàcia dels mitjans que tindrem a l'abast quan la instauració de la fitxa mèdica sigui definitivament un fet.

CASA SIBECAS

Articles per a tots els ESPORTS

Aribau, 35 - Teléfono 32915 - BARCELONA

Pot adquirir-se ATLETISME al quiosc de la Plaça Urquinaona, cantonada al carrer Ausias March, i els atletes i clubs forans que desitgin rebre'l a llur domicili cal que remetin 0'55 ptes. en segells de correu al domicili d'«Acció Atlètiba», carrer d'Urgell, 9, primer, i els serà tramès immediatament.

Quelcom d'història decathloniana

En l'edició anterior d'ATLETISME, i en comentar una de les vàries fotos que s'hi publicaven, vàrem avençar a nostres llegidors que en aquesta edició parlaríem àmpliament de Sievert, l'actual recordman del decathlon. Avui anem a complir el que vàrem oferir en la nostra edició anterior ; però, en fer-ho, certament no seria tanmateix massa interessant el parlar de Sievert en sí solament, car d'aquesta manera hom no podria aquilatar tota la importància que té el seu actual rècord. Així, en comentar la gran figura de Herich Hans Sievert, farem història del rècord d'aquesta prova, la més dura de totes les competicions atlètiques, i per a practicar la qual és precis que els atletes siguin complerts en totes les especialitats de l'atletisme que comprèn aquella.

El programa del decathlon és el següent : es verifica en dos dies i cada un d'ells comprèn cinc proves, a saber : primer dia, 100 metres llisos, salt de llargària, llançament del pes, salt d'alçària i 400 metres llisos. I a l'endemà, 110 metres amb tanques, llançament del disc, salt amb perxa, llançament de la javelina i 1.500 netres llisos. Com hom pot apreciar, els homes que tractin de fer aquest conjunt de proves en competició de decathlon, han de posseir tot un seguit de facultats físiques que no són pas fàcilment reunibles en molt homes. Velocitat per a les proves de 100 metres i 400 metres llisos ; força i destresa, i pes, a ésser possible, per als llançaments ; agilitat i normal funcionament del sistema psico-motriu per a descabdellar amb facilitat la cursa de 110 metres amb tanques i els salts d'alçària ; elasticitat que acompanyi a la velocitat que hem estimat necessària per a les curses de 100 i 400 metres llisos per a poder efectuar amb èxit el salt de llargària, i un fons apreciable per a poguer efectuar (acabar, millor podríem dir) els 1.500 metres, qual distància, després que el cos ve castigat per haver efectuat nou proves anteriors, no disposa de la reserva inicial d'energies amb què el cos hauria d'acometre la prova, si hom la corrés isoladament.

La prova del decathlon figura en el programa de les Olimpiades des de l'any 1912, essent el primer guanyador l'indi ianqui James Thorpe, qui va demostrar, durant la seva efímera actuació, ésser un rar exemplar d'atleta. Aquest primer guanyador de la decathlon Olímpica va saltar, en 12 de juny de 1912, la magnífica marca de 1.955 metres. Això, de per sí molt notable, ho és més encara si fem remarcar que aquest atleta havia debutat en febrer del mateix any en un concurs universitari. Si hom coneix l'extrema lentitud amb què es forma un bon saltador, es farà ràpidament càrrec del què suposa saltar aquella marca als cinc mesos d'haver acomès la pràctica de l'atletisme. Aquesta notable marca el va qualificar per a ésser seleccionat per a representar els Estats Units en l'Olimpíada de Estokholm (1912), classificant-se

quart en el salt d'alcària amb la marca de 1,85 i sisè al salt de llargària amb 6,93, triomfant magníficament a les proves del Pentahlon i Decathlon amb les següents marques :

Pentahlon : Llargària, 7,08 m. ; Javelina, 45,70 m. ; 200 m.22s. 9-10 ; Disc, 35,36 i 1.500 amb 4 m. 44 s. 8-10 ;

Decathlon primer dia : 100 m. 11 s. 2-10 ; Llargària, 6,76 m. ; Pes, 12,94 m. ; Alçària, 1,87 ; 400 metres 52 s. 4-10.

Decathlon segon dia : 110 m. tanques 15 s. 6-10 ; Disc 36 98 ; Perxa 3,25 m. ; Javelina 45,70 i 1.500 m. amb 4 m. 40 s. 1-10.

Aquestes performances varen ésser efectuades dintre del seu primer any d'actuació en l'atletisme. La Federació ianqui amb un extrem de puritanisme el va desqualificar en saber que havia pres part en un torneig professional de basse-ball. Hom ha d'admetre, doncs, que si aquests principis de la seva actuació atlètica haguessin pogut ésser continuats amb la deguda preparació, James Thorpe hauria resultat un dels més destacats atletes que hagués pogut comptar el món atlètic. Després de la desaualificació de Thorpe se'l va desposseir del primer lloc olímpic passat aquest al suec H. Wieslander, el qual va assolir una puntuació de 7, 724,495 punts.

A Anvers el noruec H. Lovland va fer 6.804,35 punts.

Harold M. Osborne, l'ex recordman del món del salt d'alçària, feria a París 7.710,775 punts, classificant-se primer d'aquesta especialitat a l'Olimpíada, seguint-lo Emerson Norton, ianqui, amb 7.350,859 l'estonià Klumberg amb 7.329,36 ; Huusari, finès, amb 7.041,175 ; Sutherland, surafricà, amb 6.794,1425, i Gerspach, de Suïssa, amb 6.743,53, va tancar els jocs atlètics olímpics de 1924.

A les Olimpíades de 1928, Paavo Yrjola, el finès, va fer 8.953,290 punts, batent per tant el rècord del món i olímpic de l'especialitat. El també finès Aki Jarvinen va anotar 7.931,50 ; Kenneth Doherty, ianqui, 7.606,65 ; James Steward, ianqui, 7.624,135 ; Thomas Churchill, ianqui, 7.417,115, i H. Jasson, suec, 7.286,285.

Anotats aquests resultats, passem de ple a comentar els resultats de les darreres Olimpíades a Los Angeles. Ací va efectuar-se la decathlon els dies 5 i 6 d'agost de l'any passat, efectuant-se dues proves al matí i tres a la tarda, per a millor comoditat dels participants.

Entre els candidats figurava Akilles Jarvinen, finès, com probable guanyador, ja que Paavo Yrjola, el seu compatriota guanyador de passades olimpíades, en els entrenaments no havia demostrar estar en la seva gran forma habitual. Dels ianquis, brillava el »gegant de Kansas», James Bausch. Així també Hèctor Serra, d'Argentina, es presentava a la lluita amb un rècord que vorejava 7.900 punts.

Els homes del Decathlon demostraren velocitat. Dos gegants, un nòrdic i un sureny, o sigui finès l'un i argentí l'altre, s'obriren pas tan ràpidament com els corredors olímpics de 100 m. a la primera prova de tan ruda competència. Cada un d'ells va guanyar la sèrie amb el temps bo de 11 s. 1-10. La puntuació obtinguda per aquests corredors (881 punts) no estava molt llunyana de la de Wilson Charles, el ianqui-

indi Oneida, de Haskell, que va treure 857.2 punts en marcar 11 s. 2-10. Coffman, ianqui, Dimsa, letó i Tissdall, irlandès, marcaren 11. s. 3-10 i feren 833,4 punts.

Bausch, el millor home americà, va marcar 11 s. 7-10, traient 738,2 punts. ¿Qui podia suposar que aquest gegant anava a establir un nou rècord mundial ? Bausch, lent arrancador, va demostrar el seu poder en els salts i concursos.

Charles, l'indi-ianqui, al salt de llargària es va portar magníficament, copant el primer lloc amb un salt de 7,23 m. que li donà 911,18 punts. Dimsa, el representant de Letònia, es classificà segon en saltar 7,225 m. agafant 908,444 punys. Berra, argentí, va dominar el tercer lloc amb 7,14 m. ; el finès Aki Jarvinen es classificà quart amb un salt de 7,008 m. ; aquests cuatre homes foren els únics que passaren de 7 metres.

En arribar a la prova del llançament del pes, a la tarda del divendres, Bausch, el gegantí representant ianqui, millorà de posició amb un tret de 15,32 m., per anotar-se 998 punts. Aquest tret, de sí ja formidable, el capacitava per lluir en el concurs de llançament del pes de la mateixa Olimpíada. Aquest brillant esforç el portà del novè al segon lloc amb 2,576,95 punts, discutint així el primer lloc amb Dimsa, que amb un tret de 14,33 va atrapar i passar a Wilson Charles, el líder fins aquell moment ; el total de Dimsa eren 2.639,3 punts. L'alemany Sievert va ésser segon amb 14,50 m. i la seva puntuació era de 2.571,25 ; Jarvinen i Charles els seguien per ordre.

En aquesta prova el que pretèn ésser recordman del món oficiós amb 16,22, el surafricà H. Hart, només va llançar a 13,31 ; en aquesta prova Hèctor Berra, argentí, que estava lluitant amb els primers llocs, es va retirar per causes desconegudes, encara que hom rumorejava que havia sofert una lesió a la mà dreta que l'eliminava per les altres proves.

En el salt d'alçària l'indi Wilson Charles va guanyar en assolir saltar 1,875 m. amb una puntuació de 888 al seu favor ; empataren a segon lloc Janis Dimsa i Hans Sievert a 1,80 m. amb 818 de Letònia i Alemanya respectivament.

Els 400 m. llisos els guanyà Robert Tisdall, d'Irlanda, guanyador també dels 400 m. tanques de la mateixa Olimpíada El seu pas i velocitat foren excessivament forts per a Bausch, qui va ésser l'únic competidor d'aquesta sèrie. Bausch es va llançar des de la sortida desesperadament, doncs competia amb el millor home de la prova ; així és que en sortir-se del seu pas habitual el seu temps de 54 s. 2-10, el va posar en una posició envejable en la cursa, ja que el temps emprat per Tissdall va ésser de 49 s. i 962'92 punts. Jarvinen i Jarvinen i Eberle, finès i alemnay, respectivament, correren els 400 m. en 50 s. 6-10 i 50 s. 8-10.

En acabar-se el primer jorn, era a primer lloc Wilson Charles, ianqui, amb 4.265,865 ; Janis Dimsa, el ros letonià, el seguia a poca distància amb 4.210,7445 en el seu haber, Aki Jarvinen anava a tercer lloc, i els seus punts sumaven 4.168,9756.

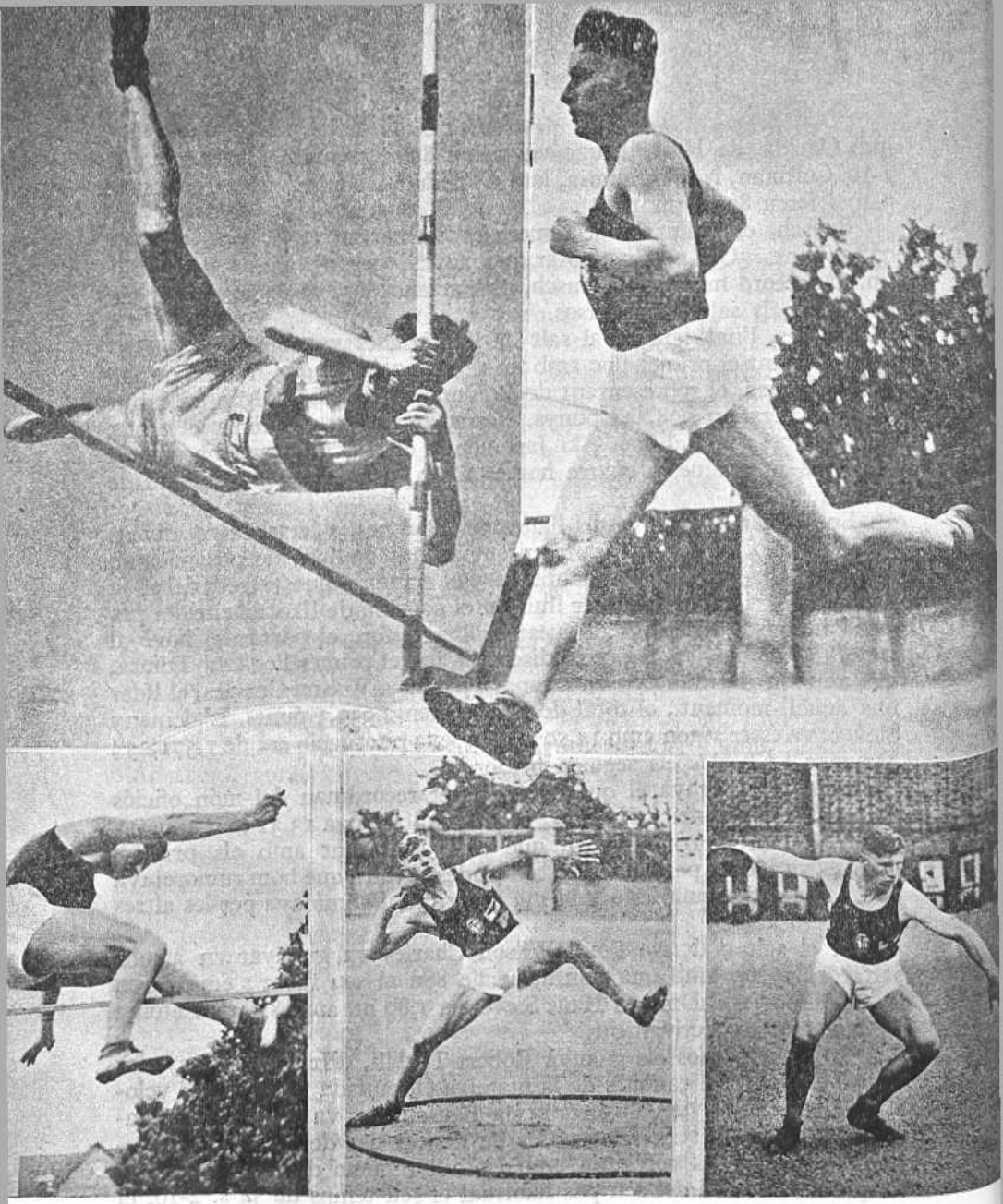

Diverses actituds de Hans Sievert, actual recordman de la decathlon, en vàries de les especialitats de que consta aquesta dura prova.

En el conjunt d'aquestes fotografies hom pot apreciar que Sievert està dotat de condicions físiques extraordinàries, ço que l'afavoreix molt en la decathlon.

Hans Sievert ocupava el quart lloc amb 4.120,932 ; James Bausch, el millor home americà en les deu proves, era a cinquè lloc, 4.929,37 ; Yrjola, el recordman del món d'aquesta especialitat, amb 3.883,051 es classificava sisè.

Començà la segona jornada amb la prova de 110 m. tanques. Charles tenia 85 punts de diferència damunt Dimsa ; Jarvinen està ferm al tercer lloc a 98 punts del líder. Sievert va quart, i Bausch, l'esperança ianqui, a cinquè. Les proves de la segona jornada afavoriren a Bausch completament, doncs és ben coneguda la seva habilitat llançant el disc i saltant amb perxa. Charles i Bausch, separats prop de 200 punts, cronometraren 16 s. 2-10 en la seva respectiva sèrie, empatant en sisè lloc en el total de la prova. Wegner, Tissdall i Hart guanyaren la llur sèrie amb 15 s. 4-10, 15 s. 5-10 i 15 s. 6-10, respectivament ; però no demostraren clarament la gran forma que hom necessita per tal de batre un rècord d'aquesta envergadura.

En el llançament del disc Bausch, el millor home de la prova, va llançar a 44,58, classificant-se primer ; l'alemany Sievert es classificà segon amb un tret 44,53, i la classificació general va canviant considerablement ; Sievert va davant amb 6.027,25 ; Charles, malgrat de la destronació, va segon amb 5.905,20 ; Bausch va tercer amb 5.891,41.

En començar el salt amb perxa les probabilitats de Bausch es multipliquen, doncs la diferència de punts que li porten és mínima i en la perxa ell és un veritable mestre. Tal fou el que va demostrar ; va ensenyar al nombrós públic congregat com un home de més de 80 kg. de pes podia aixecar el seu cos fins més amunt dels 4 mestres. Coffman i Bausch entaularen un violent duel arribant a saltar 4,015 Després d'una lluita aferrissada que va durar dues hores, va ésser declarat un empat en arribar a la màxima alçària, i obtingueren ambdós 1.027 punts, rebassant el màxim establert en les taules de decathlon.

Jarvinen va treure 1.000 punts en marcar 3,95 m. al segon lloc. Dimsa, Eberle i Bacsalmasi varen empatar a 3,50 m. ; Dimsa, en aquesta prova, tingué la dissort de lesionar-se un turmell, la qual lesió no el deixà col.locar-se a millor posició, doncs ell salta regulamrent de 3,95 a 4 metres.

Una gran expectació es notava dincs l'estadi olímpic de Los Angeles, doncs la lluita entre Jarvinen i Bausch per al primer lloc era força interessant.

Amb sorpresa per part de tothom es va veure com el gegant de Kansas llançava la javelina a 61,90, dominant a Jarvinen netament, ja que aquest últim va llançar a 61 metres justos. Eberle va marcar 57,49, i Dimsa es veié impossibilitat de competir degut a la lesió.

Tissdall, l'àgil irlandès, guanyà els 1.500 m., emprant un temps bo de 4 m. 34 s. 4-10 ; Yrjola, l'aleshores encara recordman, va quedar segon amb 64 m. 37 s. 4-10 ; Charles, amb 4 m. 38 s. 8-10, es classificà tercer ; Bausch, en canvi, amb un temps de 5 m. 17 s., es classificava setè i establia un nou rècord mundial de Decathlon.

La puntuació final del Decathlon de Los Angeles fou la següent :

Primer.	James Bausch	EE. UU.....	8.462,235	punts
Segon.	Akilles Jarvinen	Finlàndia ...	8.292,48	»
Tercer.	Wolrad Eberle	Alemanya ..	8.030,80	»
Quart.	Wilson Charles	EE. UU.....	7.985	»
Cinquè.	Hans Sievert	Alemanya ..	7.941,07	»
Sisè.	Paavo Yrjola.....	Finlàndia ...	7.688,09	»
Setè.	Clide Coffman	EE. UU. ...	7.534,41	»
Vuitè.	Robert Tissdall	Irlanda	7.498,155	»
Novè.	Peter Bacsalmasi	Ongria	6.993,366	»
Desè.	Harry Hart.....	Sur Africa ..	6.199,65	»
Onzé.	Erwin Wegner.....	Alemanya ..	6.089,618	»

Hèctor Berra, Janis Dimsa i Zydmundt es varen retirar.

L'afició alemanya tenia molta confiança amb les possibilitats de Hans Sievert a l'Olimpíada ; i si ve aquest va defraudar, hem de trobar la causa en el seu escàs rendiment en la perxa, on ell podia haver fet molts més punts que els que va obtenir. Si Sievert, estant ja en el pri-primer lloc després del llançament del disc, hagués fet les seves marques normals en les tres proves restants : perxa, javelina i 1.500, certament que Bausch no hauria quedat campió olímpic. Sievert va perdre tota la moral en veure que no podia remuntar més de 3,20 en la perxa, i les altres dues proves no feren més que confirmar aquesta absència de moral. No s'especifiquen, sinó, aquests 5 m. 18 s. en 1.500 metres que li representen una pèrdua de punts considerable, essent com és ell home de marques inferiors a 5 minuts. Alemanya tenia dret a confiar amb Sievert, perquè les seves marques anteriors a l'Olimpíada posaven de manifest que podia aspirar no solament a classificar-se entre els primers, sinó que, ultra això, es perfilaven les possibilitats de que establís un nou rècord del món.

I Sievert, per bé que a l'Olimpíada va defallir, abans de que passés un any demostrava aquestes possibilitats en millorar, encara que fós per pocs punts, el rècord que Bausch havia establert a l'Olimpíada de Los Angeles.

Els dies 22 i 23 de juliol, amb motiu dels campionats del Nord d'Alemanya celebrats a Hamburg, Eirich Hans Sievert totalitzava 8.467,620 punts en les deu proves del decathlon.

En tractar-se de rècords d'aquesta especialitat és molt curiós de poder comprovar les diferències de marques existents entre una actuació i una ultra. Per aquest motiu exposem a continuació una estadística comparativa de les marques obtingudes per Bausch i Sievert a l'Olimpíada i per aquest darrer a Hamburg.

Amb l'edició d'ATLETISME ens imposem un sacrifici. Volem, però, prosseguir la seva publicació, convençuts de que fem una obra, a més d'essencialment divulgadora, a la vegada altament patriótica.

	James Bausci Olimpíada 1932	*Hans Sievert* Olimpíada 1932	*Hans Sievert* Rècord actual
100 m.	11 s. 7-10	11 s. 4-10	11 s. 4-10
Llargària	6,95 m.	6,74 m.	7 m.
Pes	15,32 m.	14,50 m.	14,55 m.
Alçària	1,70 m.	1,80 m.	1,82 m.
400 m.	54 s. 2-10	53 s. 6-10	52 s.
110 tanques ...	16 s. 2-10	16 s. 1-10	16 s. 2-10
Disc	44,58 m.	44,53 m.	46,66 m.
Perxa	4,015 m.	3,20 m.	3,40 m.
Javelina	61,90 m.	53,99 m.	59,58 m.
1.500	5 m. 17 s.	5 m. 18 s.	4 m. 59 s. 8-10

Un lleuger examen d'aquesta estadística permetrà de veure com és d'encertat el nostre criteri en suposar que Sievert hauria pogut guanyar l'Olímpiada. Observi's que en les marques del seu actual rècord comparant-les amb les de la seva actuació a Los Angeles, la millora més considerable està precisament en les tres darreres proves. Observem com la diferència existent entre una puntuació i l'altra dóna un saldo superior a 370 punts en les tres proves, a favor de l'actuació d'Hamburg. Si considerem que a Hamburg el rendiment que havia ja donat en les set anteriors proves havia estat també superior al donat a Los Angeles, hem de creure que les marques de les tres proves darreres a l'Olimpída són el refiex d'un enderrocament moral més bé que no pas el reflex de les possibilitats de Sievert.

Per tal de donar-se compte veritat de la importància que té aquest rècord, cal només dir que de les 10 marques, la meitat d'elles són superiors a les marques que figuren com a rècords d'Espanya.

Heu's ací, doncs, a un atleta que fa en unes hores el que no poden fer en molts anys la totalitat dels atletes espanyols ¡

Ah! I cal que ens apressem a dir que Sievert està encara posant en evidència les seves possibilitats de millorar novament aquesta seva brillant gesta. A Torí ha demostrat novament que Alemanya té en ell un dels millors atletes del món, i sens dubte el més complet de tots.

Influéncia dels esports atlétics en l'organisme

II. — Influència de la cursa en el sistema circulatori

D) El cor forçat (continuació). — D'altra part, les estadístiques fetes sobre els grans jugadors de les Universitats d'Amèrica han demostrat que la longevitat mitjana dels antics campions era superior de més de cinc anys a la longevitat mitjana dels altres membres d'a-

questes Universitats. ¿Es que és a causa de que la selecció ha estat ben feta ? ¿Es que és perquè l'esport els ha donat un organisme més resistent ? Aquesta cosa és difícil de determinar ; però aquestes estadístiques semblen demostrar bé que els esports practicats pels americans, d'una manera tanmateix alguna vegada tan brutal, no tenen pas una influència nefasta sobre el cor.

De totes maneres seria pueril de negar un cert perill. El cor és un organisme delicat que l'esport sotmet a una prova ruda perfectament susceptible de lesionar-lo, sobre tot en l'adolescent. Una atenta vigilància mèdica, una selecció impietable, una dosificació acurada de l'esforç, són indispensables si hom vol evitar els accidents que poden ésser desastrosos. Ara que, a condició de què la selecció sigui ben feta i l'entrenament ben conduït, és absolutament cert que el cor no pot més que beneficiar-se del treball que se li imposa, i que l'esport, lluny d'ésser una causa de perill cardíac, és, al contrari, una font d'exercicis benefactors per a aquest òrgan. El cor dels atletes ben entrenats resisteix victoriosament una malaltia que faria trontollar un cor menys ben entrenat ; d'altra part, tots hem hagut de cuidar malalts sedentaris, els quals tenien una musculatura cardíaca semblant a la musculatura general llur, incapaç de resistir l'esforç que li era demanat, incapaç de vèncer l'obstacle que la malaltia li oposava, i que han mort, precisament ells, de cor forçat.

Tal com el treball muscular hipertrofia més o menys el muscle estriat, el treball cardíac augmenta el volum del muscle cardíac, i el cor de l'home que fa un gran treball físic serà més gros que el cor del sedentari. Aquest fet ha estat constatat per un gran nombre d'observadors i sembla, a l'hora actual, del tot cert. Hom l'ha remarcat no solament en els esportius, sinó en els llenyataires, traginers, campions del patí, etc... talment que això a hores d'ara és ja indiscutible.

Tanmateix sembla que no solament el cor augmenta de volum per hipertròfia *fisiològica* de treball (la qual res té que veure amb la hipertròfia patològica), sinó que el volum de les seves cavitats és més considerable en l'home entrenat que no en l'home sedentari. Investigacions recents, fetes per fisiòlegs anglesos, demostren que el dèbit cardíac augmenta amb l'entrenament, ço que explicaria, en part, el cor massa lent dels atletes en repòs. Però perquè aquestes cavitats puguin augmentar sense que l'òrgan sigui trasbalsat, perquè aquesta dilatació fisiològica i activa pugui tenir lloc sense perill, cal, amb tota necessitat, que la part cardíaca sigui espessida, i això és el que Bellin du Coteau ha expressat anomenant aquest augment de volum del muscle cardíac, aquesta hipertròfia cardíaca, «hipertròfia providencial». Sense ella, el cor dilatarà les seves cavitats a expenses d'una paret poc espessa que s'afeblirà i es deixarà forçar. Pel contrari, sense el menor perill, la paret espessa de l'atleta podrà distendre's lleugerament, sense perjudicar en res el funcionament de l'òrgan.

maperm, impressors
cuiden d'editar «ATLETISME»

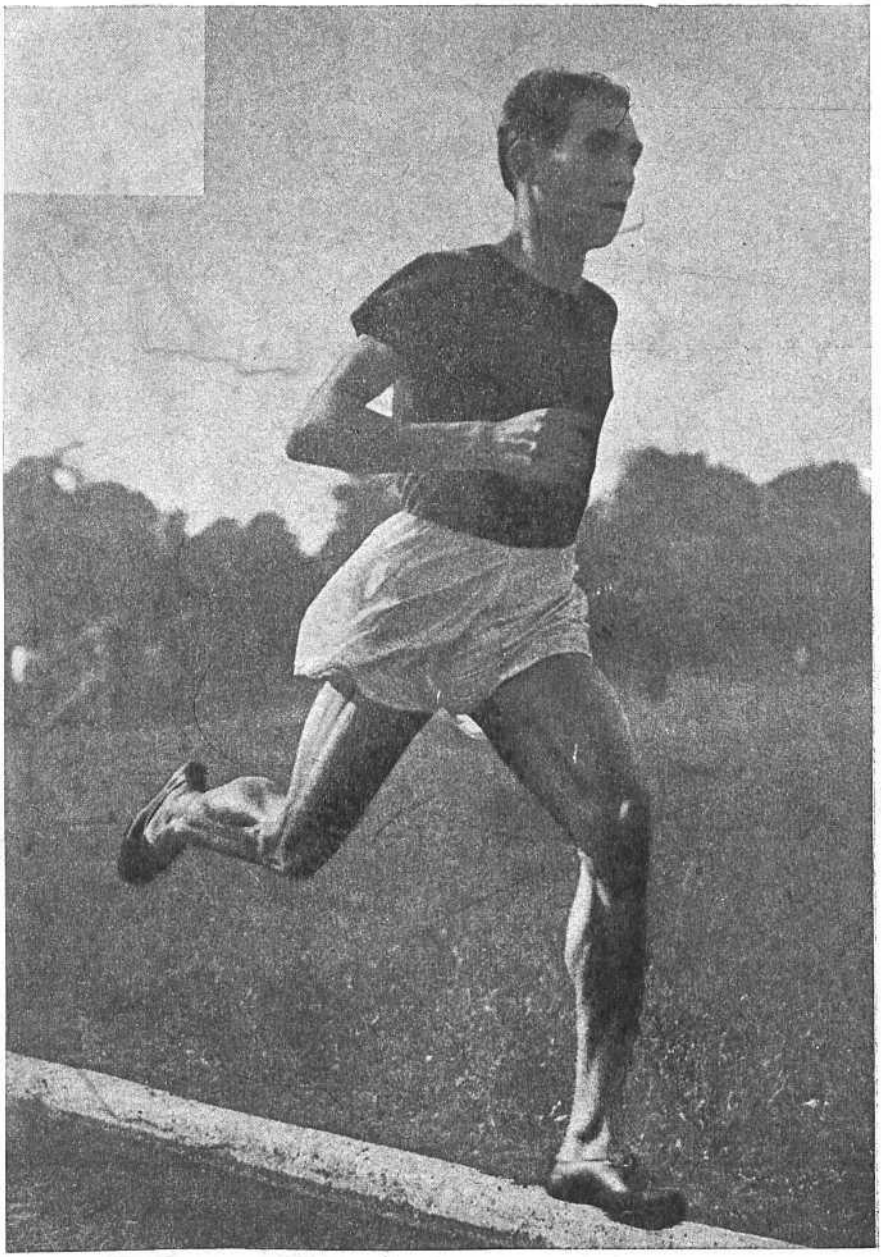

JULES LADOUMÈGUE - El notable corredor francés en plena cursa

(Informació a les pàgines interiors)